

MIKLAVŽ PRIDE

Večer pred Miklavževim prihodom

Osebe:

Babica 80-letna starka

Franček: 11 let

Jurček: 9 let

Anica: 7 let (njeni vnuki)

Metka: 6 let

Aleš: 8 let

Bošjan: 6 let

Marinka: 5 let

Prostor: Kmečka izba z veliko pečjo v kotu. Babica sedi pri peči in gleda na Frančka in Jurčka, ki sedita pri mizi in se učita. Otroško razpoloženje ju seva z obraza, ko spregovori:

BABICA: No otroka moja, le hitro se naučita, da se bomo začeli pogovarjati o Miklavžu, kakor sem vam obljubila. Kaj kmalu se bo odprlo nebo in angelček bo pogledal skozi zlato okence na zemljo.

FRANČEK IN JURČEK: (oba zaploskata): O, babica!!

FRANČEK: Babica, samo še enkrat preberem iz zvezka o naši lepi domovini, da bom jutri bolj znal. In ti Jurček?

JURČEK: Samo še en račun imam. (oba gledata pričakujoče babico)

BABICA: Prav je tako otroka moja. Prva je šola. (medtem vstopita v sobo Anica in Metka, obe veseli)

ANICA IN METKA: Ljuba babica, dober večer! (sedita poleg babice, ta jim s prstom pokaže naj molčita, kažoč na učenca pri mizi).

JURČEK: (zapre zvezek in vklikne) Vse sem prav zračunal! Zdaj pa le pridi ljubi Miklavž!

FRANČEK: Tudi jaz vse znam, babica.

VSI: Povejte nam, babica, o Miklavžu. (Vrata se odpro, veselo priskačejo sosedovi otroci).

ALEŠ, BOŠTAJN IN MARINKA: Miklavž nam je zagnal orehe in bonbone.

Glejte, glejte! (dajejo darove, drugi gledajo in spoštljivo spremljajo, babica kima.)

FRANČEK: Včeraj je zagnal pri nas, danes pa pri vas dober je ta Miklavž.

BABICA: Kmalu pride. Sedite okrog mene, da vam povem o njem. (deklince sedejo k peči na klop, dečki počepnejo k babicinih nogam. Aleš dobi pručko. Poslušajo z očmi in usti).

BABICA: Ko je nocoj noč objela zemljo, so angeli v nebesih odprli zlata vrata, prislonili dolgo zlato lestvico od neba do zemlje. Po tej lestvici bo prišel nocoj Miklavž na zemljo k dobrim otrokom. Božji angeli ga bodo spremljali v lepih čevljih in s polnimi rokami dobrot. To bodo same lepe stvari za pridne otroke.

METKA: Ali parkljev ne bo nič? (vesela)

BABICA: Tudi črni parklji prirjovejo. Le poslušajte. Ko pride Miklavž z angeli na zemljo, potegne sv. Peter - božji vratar - lestev nazaj v nebesa in zapre zlata vrata. Miklavža pa spremljajo angeli do našega gozda v Črnem breznu (pokaže smer). Tam poteka Miklavž trikrat s palico ob tla. Zemlja se odrpe, vroč ogenj plane iz nje in vpitje se začuje. Tam je dom črnih parkljev. Miklavž pokliče Luciferja, največjega in najhujšobnejšega parklja. Z Luciferjem jih pridrvi iz pekla cel trop. Dolgi jeziki jim vise iz penečih se ust, v njih tli pekoča žerjavica in rožljajo z močnimi verigami za hudobne otroke. Vsi parklji se valjajo pred Miklavžem on pa pravi: Mirno za menoj! (manjši otroci se boječe stiskajo k babici, posebno deklince, babica jih tolaži).

FRANČEK: Kajne babica, saj parkelj pridnim otrokom nič ne stori?

BABICA: Nič se ne bojte. K nam Miklavž parkljev ne bo spustil.

ALEŠ: Jaz se Miklavža nič ne bojim. Tisto pesmico mu bom povedal. - Štejmo, - če me bo kaj vprašal.

MARINKA: Midva z Boštjanom mu poveva raje tisto od pastirčkov. Veš Boštjan, tisto, ki so jo naju mama naučili. Kar vsak eno kitico bova povedala.

BABICA: Lepo je to otroci! Le pridni bodite. Kmalu pride in trikrat blagor vam, ljuba razigrana mladost.

FRANČEK: Joj čuje se glas zvončkov! Poslušajte! (gre k vratom, da odpre, a se ravno odpro. Odmakne se pol prestrašen, pol vesel.)

(Vstopi Miklvaž in trije angeli. Babica vstane, otroci tudi, nerodno boječe)

BABICA: Pozdravljen dobri Miklvaž.

MIKLAVŽ: Nebeški mir in nebeška radost z vami. Ali me poznate otroci?

OTROCI: Seveda te poznamo. (eni kimajo drugi govore)

MIKLAVŽ: Aleš, ti si že velik, ali že tudi kaj znaš?

ALEŠ: (malo boječe)

Eden dva ropota
tri, štiri netopiri,
pet, šest polna pest
sedem, osem kruha prosim
devet, deset, v nebesa vzet.

MIKLAVŽ: (pohvalno) Glej ga, fanta. Ti si pa junak! (Ga poboža, se obrne k drugim, desni angel mu da roko v pozdrav). Ali ti Marinka tudi kaj znaš?

MARINKA. Pesem od pastirčkov, pa tudi Boštjan jo zna.

MIKLVAŽ: No, le povej jo. Boštjan naj ti pomaga.

(Marinka in Boštjan se postavita drug zraven drugega in povesta vsak eno kitico.)

Pastirci vstanite
zbudite se zdaj
le hitro vstanite
da gremo naprej

En angel je meni
oznanil popred,
da prišel nocoj je
Sin božji na svet.

Kar mene se tiče
kos platna bom dal
da bo za plenice
prav tenc'ga bom dal.

Jaz bom domov stopil
tisto ovco bom vzel,
katero sem ondan
volku otel.

V štalci je rojen
v jasliah leži
med oslom in volom
ga boste našli.

Vzemi mi tud' s sabo
od naš'ga blaga
da Jezusu damo
potrebo ima.

Jaz bom s sabo nesel
eno torbico jajc
in mala 'no teže,
in kruha ter jajc.

MIKLAVŽ: Lepo, lepo. Že dovolj. Tudi vidva sta lepo povedala. Lepe pesmi ima rad dober človek in tudi dobri Bog. Le rada jih prepevajta, da vama ostane srce veselo. (angel obdari Marinko in Boštjana. Miklavž prime Jurčka za brado in mu pogleda prijazno v oči).

MIKLAVŽ: In ti Jurček? Kaj pa ti znaš?

JURČEK: (malo boječe) Pesem o kraljeviču Marku, če jo smem povedati .

MIKLAVŽ: Le povej, le povej, ker je bil kraljevič Marko velik junak.

JUERČK: (stopi v ospredje in glasno poudarja).

Vstani, kraljevič Marko,
svojega šarca zajaši,
ščit vzemi svoj silni
in svojo sabljo opaši!

Ob meji, kraljevič Marko
glej na objestno sosedo
našo deco nam čuvaj
in našo sveto besedo!

In dalje, kraljevič Marko
Zdirjaj čez našo planino,
k Zilji, k Adriji silni
in brani našo lastnino.

MIKLAVŽ: Lepa je tudi ta pesem. In lepa je vaša dežela, a najlepša so srca dobrih slovenskih otrok. Ostanite pridni, ljubi otroci. Mi boste sedaj povedali če so ti-le otroci tukaj tudi pridni?

VSI: Seveda, Miklavž (kimajo)

MIKLAVŽ: (Nagovori otroke v dvorani, jih kliče, sprašuje in deli darila).